

žena ga je varala že po par mesecih ter ljubkovala z nekim tenorjem.

»Varati takega moža!« se je čudila prijateljica.

»Ko sem ji očital, mi piše Žonta, dejala je, da ni verjela, da bi bil tako »majhen« ter mislil, da bi mogel umetnik — ali umetnica — navezan biti le na eno osebo. In vendar sem bil tako majhen — mi piše dalje — najbrže nisem bil ustvarjen za umetnika.«

»Siromak Pavel, kdo bi si bil mislil!«

»Bojim se skoraj, da pride; bolje bode, da se ne vidiva,« je premišljevala Roza poluglasno.

»Lepo te prosim, kaj se delaš, kakor da ne ljubiš Frana? Saj se ti čita iz vsake poteze, da si srečno zaljubljena.«

»Ne, ne; meni se pa zdi, da bi imela vsakoga, ki bi me izvolil za ženo, tako rada, kakor imam njega sedaj; moje srce je mrtvo, ker je bilo enkrat bridko prevarjeno. Možno, da se mu vrne kdaj življenje, to pa bode odvisno le od mojega — moža . . . In ti mi zamerjaš, da je moja sedanja ljubezen drugačna, treznejša od nekdanje?« —

* * *

Pred letom dni je ostalo podstrešje prazno. Sušnikovi so stanovali v njem nad štirintrideset let, Roza je vzela, omoživši se, mačeho s sabo; v podstrešje so pa prišli kmalu ljudje, ki se bore za življenje, dokler ne dajo tudi oni prostora drugim . . .

Kres.

Prijetna, lepa noč je bila,
Hladilen veter je pihljal,
Ko sem na vaškem, strmem hribu
Ob svetlem kresu dolgo stal.

Na strani tam, na trati mehki
Z močjo je vlekel godec meh;
Mladina je plesala, Govor
Dovtipen čul se je in smeh.

Tedaj pa sem se bil približal
Dekletu, sam ne vem kako.
Ne vem več, kaj sem besedičil,
Ah, bilo je tako lepo!

S krasoto nje sem se napajal
Z nje zvonkim glasom se počil...
A danes šele se zavedam,
Kako sem nepreviden bil.

Iz krasnih nje oči je padla
Tam iskra v sredo mi srca;
Podžgala ondi kres je svetel,
Ki vedno huje plapola.

P. Kocelj.

